

РЕШЕНИЕ

№ 5034

гр. София, 30.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 29.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10998** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по делото е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление ж.к. "Г. М.", ул. "Х. Ч." №5, вх.А, ет.1, ап.2, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22002218005046-091-002/29.03.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1008/24.06.2019 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска от Съда да постанови отмяната на РА, като се претендира неговата материална незаконосъобразност. Жалбата в с.з. се поддържа от юк.И., която претендира основателност и въз основа на събраните доказателства. В писмена защита излага подробни съображения, като счита, че органите по приходите и ответника неправилно приемат, че са налице основания за начисляване на данък в размер на 20% върху данъчната основа на зареденото гориво на територията на страната и с доставчик [фирма] при последващата реализация на същото към транспортните дружества, клиенти на жалбоподателя, във връзка с което в обобщение излага следните аргументи: дружеството-жалбоподател има за основен предмет спедиция и логистика. На неговите клиенти – транспортни дружества, жалбоподателят е предоставил „Ш. карти“, за които има подписан договор между [фирма] и

жалбоподателя [фирма] договор с предмет ползване на услугата euroShellCard от 04.11.2016 г. Според договора Ш. България предоставя на [фирма] правото да ползва карти „euroShellCard“ при конкретни условия, като се изтъква, че така транспортните фирми получавали по-евтино гориво. Счита, че не е налице доставка с предмет гориво от [фирма] към транспортните дружества, тъй като само лице, което притежава лиценз за търговия с акцизни стоки или е лицензиран складодържател, можело да извърши валидна сделка с такъв предмет – чл.92 от Закона за акцизите и данъчните складове. Дружеството-жалбоподател не притежавало такива лицензи и не можело да фактурира горива в противоречие с редица разпоредби. Зареденото гориво се фактурирало от Ш. България ЕАД, а [фирма] отчита платените горива, консумативи и такси, заплатени с Ш. карти на базата на получените фактури от издателя на картите – Ш. България. Впоследствие закупеното гориво се прихващало от задълженията на [фирма] към превозвачите, съгласно Споразумение за прихващане. Посочени са и данни за взаимоотношенията при зареждане на гориво извън страната с въпросните карти. Жалбоподателят се позовава на открита „наказателна процедура“ от Европейската комисия срещу България по отношение на чл.176в ЗДДС за противоречие с изрични регламенти по правото на ЕС. Претендира се присъждането на направените разноски по делото от жалбоподателя, включително за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-С. при ЦУ на НАП чрез юк.П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, писмени доказателства от жалбоподателя, изслушано е заключение на вещото лице по съдебно икономическа експертиза от вещото лице И. Й., неоспорено от страните.

Административен съд-София град приема следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата:

С оспорения по делото РА за ревизираните данъчни периоди от м.май до м.юли 2017 г. е начислен данък върху добавената стойност в общ размер 2 575,35лв. на основание чл.86 ЗДДС и е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 86,87 лв. на основание чл.70, ал.1, т.2 ЗДДС.

Срещу РА е подадена жалба по административен ред на дата 16.04.2019 г., по която Директорът на ДОДОП-С. се е произнесъл с Решение № 1088/24.06.2019 г., с което изцяло е потвърдил РА. Решението на директора е постановено в срока по чл.155, ал.1 ДОПК, като същото е връчено на дружеството на 28.06.2019 г. Жалбата по делото е подадена на 11.07.2019 г., а решението на директора е връчено на дата 28.06.2019 г., предвид на което жалбата е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК. Предвид на изложените обстоятелства, жалбата по делото е процесуално допустима по смисъла на чл.156, ал.1 и ал.2 ДОПК – като подадена в срок и от ревизираното лице, срещу РА, който не е отменен при оспорването по административен ред.

Съдът намира, че РА е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за съдържание и форма и процесуалните правила.

Процесното ревизионно производство е второ по ред, след отмяната на РА № Р-22221417005924-091-001/18.05.2018 г. за същите данъчни периоди – от м. 05.2017г. до м. 07.2017 г., с Решение № 1229/17.08.2018 г. на ответника и връщане на преписката за извършване на нова ревизия за същите данъчни периоди.

След връщането на преписката, е издадена Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22002218005064-020-001/28.08.2018 г., връчена по електронен път на 05.09.2018 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22002218005064-020-002/03.12.2018 г., и двете заповеди издадени от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Органът, възложил ревизията, е оправомощен за това със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., с оглед на което Съдът намира за доказана компетентността на органа, възложил ревизията.

Със новата ЗВР е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.05.2017 г. до 31.07.2017 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22002218005064-092-001/26.02.2019 г., издаден като електронен документ от органите по приходите, посочени в ЗВР – А. Г., главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията и Г. Н. С. – главен инспектор по приходите. РД е връчен по електронен път на дружеството на дата 26.02.2019 г., като срещу него в срока по чл.117, ал.5 ДОПК дружеството не е подало възражение срещу констатациите на РД.

Ревизията приключва с РА №Р-22002218005064-091-002/29.03.2019 г., издаден като електронен документ от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и А. Б. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА също е връчен по електронен път на 02.04.2019 г. на ревизираното лице.

С РА са възприети изяло фактическите констатации и правни изводи по РД и са установени допълнителни задължения съобразно предложението по РД.

За издаването на ЗВР, РД и РА като електронни документи, са представени и приети доказателства, от които Съдът приема за установено, че тези актове са издадени като електронни документи, Така са представени на електронен носител актовете на органите, придружени с файловете на самите електронни подписи и файл, в който е съхранен резултат от служебно извършена проверка на подписите на всеки един от органите по приходите, последните представени по делото и на хартиен носител – разпечатка от екрана на компютъра, съдържащ прозорец, част от електронен софтуер за извършената проверка. Въз основа на посоченото Съдът приема, че тези актове са подписани с квалифициран електронен подпис от посочените в същите лица - органи по приходите.

Доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способности в хода на процесното ревизионно производство. Така на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл.56, ал.1 ДОПК и указанията в Решение № 1229/17.08.2018 г. на Директора на ДОДОП С., на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № Р-22002218005064-040-001/11.09.2018 г. В отговор на искането, от дружеството са представени изискваните документи. Съгласно Протокол № 1377600/29.11.2018 г., в хода на ревизията е извършен и преглед на първични счетоводни и търговски документи.

При така изложеното Съдът формира извод, че РА е издаден от компетентен орган, със изискващото се съдържание по чл.120 ДОПК, като при издаването му в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване на правото на защита на ревизираното лице или до нарушение на императивни разпоредби. Също така, издадените в хода на ревизията актове органите по приходите – ЗВР и РД, са с изискващото съответно по чл.113, ал.2 и чл.117, ал.2 ДОПК съдържание, които са издадени също от компетентни органи.

По материалната законосъобразност на РА Съдът намира следното:

Предмет на правен спор по делото са установените с процесния РА допълнителни задължения за начислен ДДС в общ размер на 2 575,35 лв., на основание чл.86, ал.1 и ал.2 ЗДДС във връзка с чл.54, ал.1 ППЗДДС, както следва:

- за данъчен период м.май 2017 г. - в размер на 345,49 лв. върху данъчна основа в размер 1 727,44 лв.;
- за данъчен период м.юни 2017 г. - в размер на 1 437,11 лв. върху данъчна основа в размер на 7 185,59 лв.;
- за данъчен период м.юли 2017 г. - в размер на 792,75 лв. върху данъчна основа в размер 3 963,76 лв.

По делото няма спор по фактите, спорът е по приложението на закона и се свежда до това следва ли жалбоподателят [фирма] правомерно ли жалбоподателят като основен картодържател (по договора между жалбоподателя и издателя на картите) е ползвал право на приспадане на данъчен кредит по 13 фактури за ревизираните данъчни периоди за фактурирано гориво от [фирма], като фактически доставката на гориво е получена от доставчици на жалбоподателя – транспортни фирми.

В хода на ревизионното производство е прието за установено следното:

1. През ревизираните периоди [фирма] извършва спедиторски услуги, включващи организиране и координиране осъществяването на превози на товари по заявки на товародатели или чрез посредничеството на други български и чуждестранни спедиторски дружества. Основни доставчици на транспортни услуги са [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] - превозвачи, между които има сключени рамкови договори. Съгласно рамковите договори, [фирма] осигурява на превозвачите ползването на „Ш. – карти“ за зареждане на гориво и заплащане на пътни и други такси в България и Европа.

2. Предоставянето и условията на ползването на въпросните карти е предмет на договор между [фирма] и [фирма] - Договор за ползване на услугата euroShell С. от 04.11.2016 г. съгласно този договор [фирма] има качеството на основен картодържател на всички карти, всеки месец [фирма] изпраща на [фирма] издадените от първото дружество фактури за заредено гориво, консумативи и платени такси при ползването на въпросните „Ш. карти“. Видно от т. 6 от договора – Такси и фактуриране, за всяка карта, издадена съгласно този договор, основният картодържател заплаща на Ш. такси, определени по вид и размер в Приложение 4 към договора, като Ш. запазва правото си на промени. Освен тези такси, се прилагат и таксите, предвидени в Приложение 5 към договора. Що се касае до фактурирането, същото е предвидено по т.б.3. от договора, като Ш. ще издава и изпраща на своя основен картодържател фактури, съдържащи подробна информация за транзакциите с картите, извършени през периода на фактурирането, като от фактурите ще бъде видно кое превозно средство, на коя дата и какви точно услуги е ползвало, ако категория и типа на картата позволяват това. Сумата, която начислява доставчика – в случая Ш., е равна на сумата на съответната транзакция, отбелязана във ваучера за продажби. Що се касае до плащането – уредено по т.7 от договора, то е предвидено да се извършва от основния картодържател в конкретни срокове по договора. Съдържат се клаузи и при зареждане на гориво извън територията на страната, като взаимоотношенията са уредени идентично – получател по доставките и отговорността за плащане са на основния картодържател.

Във връзка с покупката на гориво и плащане на такси с „Ш. – карти“ за ревизираните

периоди от 01.05.2017 г. до 31.07.2017 г. жалбоподателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 575,35 лв. по 13 фактури (описани в табличен вид на стр. 6-7 от РД), издадени от [фирма] с получател [фирма]. Фактурите са придружени със справка за количество, стойност на зареденото гориво и рег.№ на МПС. Съгласно представената към тях подробна информация (неразделна част от фактурите) е установено, че горивата са заредени на територията на Република България. По отношение на фактурите с предмет на доставка „Международни сервизни такси“ от ревизираното дружество е посочено, че това са сервизните такси за всяка една „Ш.“ карта, които са уредени в сключения договор и приложенията към него.

Съгласно представените в хода на ревизията споразумения за прихващане на насрещни задължения подписани между ревизираното дружество и дружествата-превозвачи, последните прихващат дължимото им възнаграждение за превоз на товари със своите задължения към [фирма] за предоставеното им гориво и платени такси с предоставените за ползване „Ш. – карти“.

Съгласно сключените рамкови договори за превоз на товари, [фирма], в качеството на възложител, разплаща от свое име, но за сметка на превозвача ползваното гориво по предоставените „Ш.-карти, като извършването на посочените разплащания се урежда с отделен договор (чл.25, т. 2 от сключените рамкови договори).

При тази фактическа обстановка, органите по приходите приемат, че е приложимо към „прихващането“ предвиденото по чл.130 ЗДДС – бартер, и [фирма] следва да „префактурира“ горивото с начислен ДДС към превозвачите, по който извод дружеството възразява, тъй като ще наруши законодателството, свързано с доставката на акцизни стоки – гориво и конкретно изискващият се лиценз за такива доставки.

В заключение, органите по приходите и ответника са приели, и което Съдът приема за безспорно, че жалбоподателят е получател на транспортни услуги от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], на които дружества-превозвачи [фирма] осигурява „Ш. карти“ за зареждане на гориво и заплащане на пътни и други такси в България и Европа, които обаче разходи са за сметка на дружествата-превозвачи. От възнаграждението, което ревизираното дружество дължи за получените транспортни услуги към дружествата-превозвачите, се прихващат задълженията на дружествата-превозвачи за зареденото гориво от [фирма], което е заплатено от [фирма] на [фирма] по издадените от последното дружество фактури към [фирма] за ползваните доставки по Ш.-картите.

Ревизията е приела, че в случая се касае за прехвърляне на право на собственост върху стока – гориво и извършени услуги – такси по смисъла на чл.6 и чл.9 ЗДДС от жалбоподателя към дружествата превозвачи, като доставките по фактурите, издадени от [фирма] за доставки във връзка с ползвани Ш. карти, са ползвани от български превозвачи, регистрирани по ЗДДС, които съответно дължат насрещна престация за горивото и таксите към [фирма]. Ответникът се е позовал на чл. 130 ЗДДС, и е посочил, че [фирма] е ползвало правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 575,35 лв. по фактурите, издадени от [фирма] за зареденото гориво с „Ш.“ карти и такси за обслужване на същите, като в същото време това гориво се използва от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] при извършването на транспортни услуги. От това според ответника следва, че [фирма] не използва горивото по фактурите, издадени от [фирма], а го предоставя на трети лица – дружествата-превозвачи, от което и извод, че същото е следвало да се префактурира

от [фирма] като спедитор на превозвачите. Също така ответникът в решението си се е позовал на представените в хода на ревизията писмени обяснения, рамкови договори и споразумения за прихващане с превозвачите, от които следвало извод, че горивото е за сметка на последните, което обстоятелство не се отричало и от жалбоподателя. По тези доводи ответникът не споделя възраженията в жалбата, че органите по приходите не са съобразили обстоятелството, че [фирма] не е търговец на горива, тъй като при бартера се касае за различни правоотношения и е ирелевантно.

По делото е изслушано заключение на вещо лице, което е установило, че процесните 13 фактури за доставки на гориво и такси са отразени по сметка 3021 „Материали – гориво“ и 602 „Разходи за външни услуги“ в счетоводството на жалбоподателя, което дружество не притежава наети или собствени транспортни средства, няма назначени шофьори, жалбоподателят не е използвал горивото за зареждане на транспортни средства, поради което не се установява счетоводно отразяване за изписването му на разход. С горивото са зареждани транспортни средства на превозвачите, с които жалбоподателят има рамкови договори за превози на товари, за които вещото лице е установило аналитична отчетност. Вещото лице е установило сключени 5 рамкови договори за превоз на товари, като в същите не било уредно с какви документи се удостоверява изпълнението. Вещото лице е установило „разплащане“ по договорите като начинът бил чрез взаимно прихващане на задълженията – клиринг. Вещото лице е установило, че чрез Ш.-карти, дружеството-жалбоподател е заплащало пътни застраховки, и други такси за сметка на [фирма], като платец на указаните разходи е друго лице – дружествата-превочвачи. Видно е от заключението на вещото лице, че споразуменията за прихващане касаят прихващания на задължения на [фирма] по фактури за доставки към съответния превозвач, от една страна, и от друга страна на задължения съответното дружество-превочвач към [фирма] – съответната сума с включен ДДС, за предоставено гориво, зареждано с карти на [фирма], застраховки и други. Разлика след прихващането – задължението на [фирма] остава дължима.

По материалната законосъобразност на РА Съдът намира следното:

I. По начисления ДДС в общ размер на 2 575,35 лв.

Съгласно чл.130 ЗДДС, когато е налице доставка, по която възнаграждението (изцяло или частично) е определено в стоки или услуги, приема се, че са налице две насрещни доставки, като всеки от доставчиците се смята за продавач на това, което дава, и за купувач на това, което получава (ал.1). В ал.2 на същия нормативен текст е уредено, че данъчното събитие за доставките по ал., възниква по общите правила на закона. Доколкото обаче е приложимо в конкретния случай за целите на ДДС, тъй като от страна на [фирма] е извършено плащане на чуждо задължение – за доставки на стоки и услуги, получени от дружествата-превочвачи.

Видно е от клаузите за плащане по рамковите договори - чл.25, ал.2, че дружеството-жалбоподател като възложител/товародател се е задължило да „разплаща от свое име, но за сметка на превозвача ползваното гориво по предоставени за ползване „Ш.-Карти“, като превозвача изрично възлага извършването на посочените плащания с отделен договор, като се задължава да възстановява на възложителя/товародателя изплатените суми своевременно съгласно посочения договор – чл.25, ал.2. Също е договорено в чл.25, ал.3 от рамковите договори, че в случая на забава от страна на превозвача за възстановяване на сумите по предходната алинея на възложителя/товародателя, последният има право да ги приспадне от дължимите суми за възнагражденията на превозвача.

Следователно, клаузите за плащане по рамковите договори, в това число чрез плащането от страна на жалбоподателя на трето лице – „Ш. България“, погасяват единствено задължение на [фирма] към съответното дружество-превочвач, но не и плащане за получени от [фирма] доставки от [фирма].

Ползването на отстъпките по Ш.-картите са ограничени и свързани само с конкретно МПС,

а не с осъществяването конкретен превоз от дружеството-превозвач към жалбоподателя. Нито от споразуменията за прихващане, нито от другите обсъдени по фактите взаимоотношения следва, че плащанията, извършени от жалбоподателя по фактурите към Ш. България за ползвани доставки на гориво, застраховки и такси по Ш.-картите, касаят само доставки от съответния превозвач по конкретна фактура към [фирма] и по която последното дружество е задължено за плащане към превозвача. Начинът на организиране на взаимоотношенията действително цели дружествата-превозвачи да ползват отстъпки по конкретни доставки чрез предоставените им Ш.-картите. От тези взаимоотношения следва, че дружеството-жалбоподател е платило чуждо задължение по процесните фактури от „Ш. България“, по които е упражнило правото на приспадане на данъчен кредит, плащанията са свързани с преференциални цени и отстъпки за доставки, получени от трети лица, които нямат преки договорни отношения с „Ш. България“ за ползването на отстъпките и преференциалните цени на доставките с Ш. карти.

Пряката облагаема доставка, която възниква за жалбоподателя във връзка с Ш.-картите, са таксите, които той заплаща към Ш. България ЕАД за издаването на картите – както се обсъди по-горе за приложенията към договора между тези страни.

Обстоятелството, че дружеството-жалбоподател е предоставило на своите доставчици на транспортни услуги въпросните Ш.-карти, по които превозвачите ползват отстъпки в крайна сметка, няма връзка с облагаема доставка, осъществявана от жалбоподателя към превозвачите, доколкото чрез плащането по реда на чл.25, ал.2 от рамковото споразумение трето по този договор лице, жалбоподателят погасява свое парично задължение към дружеството-превозвач. В случая Ш.-картите са ограничени с лимит и заплащането на ползваните чрез тях доставки следва да се извърши именно от дружеството-жалбоподател.

Взаимоотношенията в казуса по делото са подобни на таксите, заплащани за битови сметки от собственика на имота, за ползването на отдаден под наем имот, като ползването на услугите се извършва от наемателите. Така според Съда на ЕС, чл.14, § 1, чл.15, § 1 и чл.24, § 1 от Директива 2006/112/ЕО за ДДС трябва да се тълкуват в смисъл, че *при отдаването под наем на недвижими имоти доставките на електроенергия, топлоенергия и вода, както и събирането на отпадъците, извършвани от трети лица в полза на наемателя, който използва пряко тези стоки и услуги, следва да се считат за извършвани от наемодателя, когато последният е сключил договорите за тези доставки и начислява на наемателя единствено направените за това разходи.*

Идентична логика е приложена от Съда на ЕС и в друг казус – застраховане на лизингова вещ от лизингодателя – Решение на съда от 17 януари 2013 г. по дело C-224/11, BGI Leasing sp. Z o.o. ECLI:EU:C:2013:15 ,като е постановил следното:

„1) Доставката на услуги по застраховането на лизингована вещ и доставката на услуги по самия лизинг следва да се считат по принцип за отделни и самостоятелни доставки на услуги за целите на данъка върху добавената стойност. Запитващата юрисдикция следва да прецени дали с оглед на конкретните обстоятелства в главното производство съответните сделки са свързани помежду си до такава степен, че трябва да се разглеждат като една единна доставка, или, напротив, представляват самостоятелни доставки.

2) Когато самият лизингодател застрахова лизингованата вещ и префактурира на лизингополучателя точния размер на разходите за застраховката, при обстоятелства като разглежданите в главното производство подобна сделка представлява застрахователна сделка по смисъла на член 135, параграф 1, буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност.“

Също в мотивите на последното решение Съдът на ЕС е приел с по т.52-55 следното:

„52. В началото следва да се напомни, че в главното производство не е оспорено квалифицирането на доставката в полза на лизингодателя на услугата по застраховането на лизингованата вещ като застрахователна сделка по смисъла на член 135, параграф 1, буква а) от Директивата за ДДС. За разлика от това запитващата юрисдикция иска

по-специално да се установи дали сделка, която наред с посочената по-горе доставка на застрахователна услуга включва и префактурирането от лизингодателя на лизингополучателя на разноските за застраховката, също трябва да бъде освободена от ДДС.

53. От данните, съдържащи се в представената пред Съда преписка, е видно, че на първо място, застрахователят предоставя разглежданата застрахователна услуга на BGI Leasing, което, на второ място, фактурира разноските за застраховката на своя клиент, а именно лизингополучателя. Съдът обаче не разполага с данни относно точното съдържание на договора за застраховка или условията на договорното споразумение, сключено между лизингодателя и лизингополучателя за целите на префактурирането на разноските за доставката на застрахователната услуга.

54. За да се определи дали тази сделка, включваща не само доставка на застрахователна услуга, но и префактуриране на лизингополучателя на разноските за нея, представлява освободена от ДДС сделка, следва да се прецени обхватът на чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС.

55. Съгласно тази разпоредба държавите членки освобождават „застрахователните и презастрахователните сделки, включително свързаните с тях услуги, извършвани от застрахователни брокери и агенти“.

Видно е от практиката на Съда на ЕС, че доставката, свързана с „префактуриране“, не е идентична с първоначалната, касае се за фактуриране на „разноските“, направени от посоченото във фактурата лице на трето лице, което действителният получател на доставката. Именно тази правна логика, е приложима и в процесния случай, като дружеството-жалбоподател следва действително да „префактурира“ към дружествата-превозвачи издадените му Ш. БЪЛГАРИЯ фактури, като така ще „начисли само разходи на същата стойност на действителния получател на доставките по фактурите, спорни по делото. Нещо повече, действителните получатели по доставките ще могат да ползват правото си на приспадане за действително получени от тях доставки на стоки и услуги и по които са платили цена с включен ДДС. Това е така, тъй като както правото на ЕС, така и националното законодателство изисква съответното данъчно задължено лице да притежава оригинална фактура, в която е вписано като получател за да може да упражни правото си на приспадане на данъка – чл.71, т.1 ЗДДС. Логиката на жалбоподателя води до изкривен резултат между платения данък и начисления данък за извършените доставки за дружествата-превозвачи, които са действителен получател по процесните доставки. Както съдът припомня и в цитираните съдебни решения: „за целите на ДДС всяка доставка на услуги в общия случай трябва да се счита за отделна и самостоятелна, видно от чл.1, § 2, втора алинея от Директивата за ДДС (вж. Решение от 27 септември 2012 г. по дело Field F. Waterhouse, C-392/11, точка 14 и цитираната съдебна практика).“ Развитите съображения от жалбоподателя са в пряко противоречие с тази норма на директивата и не могат да бъдат възприети.

Изложеното обуславя и извод за правилност на приетото от органите по приходите и ответника по спорните въпроси и опровергава доводите в жалбата и в писмената защита за противоречие на изводите на органите по приходите с правото на ЕС. Правилни са изводите на органите по приходите, че като извърши „префактуриране“ на дружествата-превозвачи, жалбоподателят няма да наруши разпоредби, свързани с доставки на акцизни стоки.

II. По отказаното право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 86,87 лв.. Същият е формиран по фактури, издадени от Спорт депо АД, Д. Е., Аптеки Р. Е., А. лайфстайл Е. и Д. България Е.. Предмет на фактурите са облекло, обувки, спортни стоки и лекарства.

Спорното право е отказано на основание чл.70, ал.1, т.2 ЗДДС. Разпоредбата (ред. ДВ, бр.88 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) предвижда да не се признава правото на приспадане на данъчен кредит, независимо че са изпълнени условията на чл.69 или 74 от закона, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни

от икономическата дейност на лицето.

В тази връзка Съдът съобрази тежестта на доказване в процеса и последиците от несправянето с нея. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението за Съда да реши делото по същество, като отмени изцяло или отчасти ревизионния акт в обжалваната част или да отхвърли предявената жалба, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

След като тежестта на доказване се изразява в правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото, тя е приложима тогава, когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени съответните указания. Още с разпоредителното заседание от 25.06.2020 г. Съдът указа на жалбоподателя, че относно отказания данъчен кредит негова е доказателствената тежест да установи за каква цел е използвал доставките на стоки и услуги и имат ли те връзка с икономическата му дейност. В подкрепа на оплакванията в жалбата не бяха ангажирани никакви доказателства. При това положение жалбоподателят следва да понесе последиците от недоказването.

По изложените фактически и правни съображения, жалбата по делото е изцяло неоснователна, оспореният РА е материално законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора следва да се уважи искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Изчислено по реда на чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, същото възлиза на 416,36 лв. и в този му размер следва да се присъди в полза на ответника.

Така мотивиран и основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от ДОПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [жк], [улица], вх.А, ет.1, ап.2, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22002218005046-091-002/29.03.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1008/24.06.2019 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [жк], [улица], вх.А, ет.1, ап.2, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, юрисконсултско възнаграждение в размер на 416,36 лв. (четиристотин и шестнадесет лива и 36 ст.).

Решението е окончателно.

Съдия:

